

MAANDAG

Dromen van een doorsnee huisvrouw

Halverwege haar sterfelijk bestaan zit Mary Rose MacKinnon aan haar gezellige keukentafel de mail te bekijken. Het is maandag. Haar tweejarige peuter is verwoed bezig om met een poppenwagen op de plint in te rijden, dus ze heeft wel een paar minuten.

Reageer op je 99 vriendschapsverzoeken! Ze delete het bericht, rilt bij de zoveelste uitnodiging voor deelname aan een literair festival, kijkt vluchtig de online nieuwsbrief van de school van haar vijfjarige zoontje door en geeft zich op om met zijn klas mee te gaan naar het reptielenmuseum. Schuldbewust slaat ze de onbeantwoorde berichten en leuke linkjes van vrienden over – waaronder een van haar broer met een dikke vrouw wier ontblote bovenlijf op het gezicht van Homer Simpson lijkt – en wil haar laptop dichtdoen op het moment dat die precies tegelijk met de oven piept en er een nieuwe mail binnenkomt. Die is gemarkeerd met een groezelig cybergeel en gaat vergezeld van de melding: *Door uw mailprogramma beoordeeld als spam.* Ze bekijkt de mail argwanend, bang dat het een virus of de zoveelste advertentie voor Viagra is. Hij komt van een of andere lolbroek, zoals haar vader zou zeggen, met het adres ladyfromhell@sympatico.ca. In de onderwerpregel staat:

Het leven kan soms inderdaad geweld zijn...

Een dreigement van een duivelse dame? Ze hapt toe en klikt.

Ha die Mister,

Mam en ik hebben net een filmpje gezien dat 'It Gets Better'

heet, waarin ze benadrukken hoe geweldig het leven kan zijn, en ik wou ons nieuwe mailadres maar eens uitproberen om te zeggen hoe trots we zijn dat jij en Hilary zulke goede rolmodellen zijn voor jongeren die misschien te kampen hebben met vooroordelen.

Liefs,
Pap

PS: Ik hoop dat deze bij je aankomt. Heb de mail pas gisteren laten installeren. Ben nu officieel geen 'Cybersaurus' meer! En nu ga ik 'surfen op het web'.

Mijn god.
Ze typt:

Lieve pap,
Gefeliciteerd en welkom in de eenentwintigste eeuw!

Nee, dat klinkt sarcastisch. Delete.

Lieve pap,
Welkom in het digitale tijdperk! En dank je wel, zo fijn dat mam en jij het filmpje hebben gezien, en dat jullie het fijn vinden dat

Zij is trots dat hij trots is. En dat hij trots is dat mam trots is, op wie Mary Rose weer trots is. Zucht. Ze houdt niet van beeldschermen; ze is ervan overtuigd dat die schadelijk zijn voor de hersenen. Eigenlijk moet ze haar vader met een echte pen een echte kaart schrijven om hem te laten weten hoe belangrijk dit voor haar is. Ze staat op en schuift een bakplaat vol trostomaten in de oven om die langzaam te laten drogen – ze komen uit Israël, mag dat wel?

'Au! Voorzichtig, Maggie.'

'Nee,' antwoordt het kind zangerig.

Ze loopt terug naar de tafel. Het vrolijke IKEA-kleed van niet-giftig vinyl is bedolven onder de rekeningen en herinneringen voor onderhoudsafspraken die ze moet maken voor de inwendige organen van haar huis. *Bliep! Reageer op je 100 vriendschapsverzoeken...* Een maand geleden was ze in cyberspace over een wortel gestruikeld en

had ze per ongeluk een Facebookaccount aangemaakt; nu weet ze niet meer hoe ze er vanaf moet komen. Ze is één keer op haar pagina geweest, waar ze het silhouet van een hoofd zag dat blanco was op een vraagteken na, in afwachting van haar foto, als een ongeëtte grafsteen – *we weten dat je eraan komt... ooit*. Haar kale pagina stond vol met namen waarvan ze er veel niet herkende; om sommige hing de ranzige geur van de krochten van de middelbare school. Wat was dat toch voor manie om contact te willen houden? Mary Rose MacKinnon is niet gewend aan continuïteit. Ze is opgegroeid in een gezin dat tot haar puberteit elke paar jaar verhuisde, en telkens voelde het alsof alles en iedereen achter hen in het niet verdween. Of een andere wereld binnenging, een mythische wereld waar de tijd stilstond, waar de kinderen die ze van vroeger kende nooit ouder werden en waar mensen en plekken, net als in een tekenfilm, dag in, dag uit, weer of geen weer hetzelfde aanhadden en er hetzelfde uitzagen, al werden ze nog zo vaak met dynamiet bestookt of onder een betonblok verpletterd. Maar ze zou niets willen veranderen, want elke verhuizing had een gevoel van een nieuw begin met zich meegebracht, alsof ze (al vanaf haar derde) op de loop was voor een zondig verleden. Tegenwoordig krijgt niemand meer de kans om ergens voor op de loop te gaan, peinst ze. Als het ene kind het andere een mep geeft, wordt het direct in therapie gedaan.

Delete.

Vroeger werden er altijd grappen gemaakt over gekopieerde nieuwsbrieven die immer opgewekte huisvrouwen rondstuurden met Kerstmis. Het effect en misschien ook wel de bedoeling ervan was dat iedereen die er een kreeg baalde van zijn eigen leven. Vandaag de dag bestoken mensen elkaar online met foto's van hun labradorleventje en tweets over toneelstukken met titels van maar één woord in New York die je gezien móét hebben, nieuwe restaurants in Toronto met maar vier tafeltjes, mensenrechtenschendingen in China en de waarheid achter de donzen-dekbeddenindustrie. Waar zijn de weiden van weleer? Het geluid van een insect dat tegen een grashalm op klimt? Het in de loop der jaren vergrijsde hekpaaltje in de middagzon? Wat is er geworden van de tijd zelf in zijn uitgestrekte, onverpakte toestand, niet ingesnoerd door taal? Waar zijn alle kleine eeuwigheden gebleven? Stuk voor stuk verworpen tot vluchtige, hectische momenten.